

"O SÖZƏCƏN..."

Fikirlərimi özünə çəkən kitab barəsində isti-isti dediyim söz

**sən sevdinin qədər
sevdim səni...**
... nə az, nə çox...

Bax, bir hissəsini təqdim etdiyim bu şeirdə mənə elə gəlir ki, sözün səpələnməsi fikri tam ifadə olunmasına xidmət edib. Və müəllif də həzin bir pıçıltıyla mənim səni nə qədər sevdini yox, sənin özün-özünü nə qədər sevdini mənə sevgi etalonu etdiyini qələmə alıbdı. İlk baxışda bu, bir az qəribə görünə bilər. Amma sözün qatlarına varanda aydın olur ki, Şahnaz Şahin sözlə oynamayıb, əylənməyib. Duyğuları, hissləri o oynaq sözlərin ahəngində ürəyə, ağla hopa biləcək şəkildə ifadə edib.

Mən bir az da sadə şəkildə demək istəyirəm ki, artıq bu şeirdə sevginin təzə bir formada ifadəsi üzə çıxıb. Bu tapıntı da Şahnaz Şahinə məxsusdur.

Açığını deyim ki, imzasını öncədən tanıdığım şairənin sözlə, duyğularla bu qədər rahat əylənməsi məni çox sevindirdi. On görə də kitabın demək olar ki, hər bir vərəqində yeni bir ifadə formasının, yeni bir deyim tərzinin şahidi olmaq mənə bir oxucu kimi xoş oldu. Və darıxmağa getməkdən tutmuş, sənin kimi üşüməyə qədər hər şey oxucu ovqatında bir şimşək kimi çaxdı. Elə həmin o xoş auranın da içərisində düşündüm ki, yenəcə işıq üzü görmüş bu kitabdan müvəqqəti də olsa ayrılmaq məqamı da var və o vaxt da gəlib çatır. Elə bu qənaətin özünü də mənə Şahnaz Şahin pıçıldadı. Dedi ki:

**... Ayrılığın da vaxtı var
amma...**
**Həmişə vaxtsız olur
ayrılıqlar...**
Atalı-analısı...
Sevdiyi, sevmədiyi kəsi...
**Yetimi, kimsəsizi olur
eynən adamların özü kimi**
**Ayrılıq ən əvvəl
Fikirdə doğulur.**
Böyüyür...

Bax, mən də ilk təəssüratımdan beləcə özümü toparlayıb ayrılıram gedəcəyim "O sözəcən" olan yerə məni aparən kitabdan. Müəllifə isə demək istəyirəm ki, "uğurlar olsun sizə, O Sözəcən!"

Əbülfət MƏDƏTOĞLU

qalır. Və mən etiraf etməyə məcbur oluram və deyirəm...

**Əlim çatmadı sənə,
Qaldıq hərəməz dünyanın
bir üzündə
Sən günəş zərrəsində
Mən külək səsində**

**... Gözlərimi yumub
Gözlərindən öpmüşdüm,
yadımdamı?
Bax, dodaqlarım hələ də
duz dadır.**

Vərəqləri çevirirəm. Vərəqləri çevirdikcə hələ də etdiyim etirafdan qurtula bilmirəm. Elə bil ki, o etiraf hələ hər şey deyil. Onun hər şey olması üçün yenidən doğulmaq, yenidən bu sevgini yaşamaq, yenidən əlini əllərimlə sinəmə sıxmaq gerekdi mənə. Bəlkə onda etirafın təsir gücü özünü göstərə bildi. Yoxsa...

**Keçdiyim dağ başı, sıldırım qaya
Ağac kölgəsində əks olacağam.
Təkrar gələcəyəm mən yer üzünə,
Şahnaz, sənin üçün doğulacağam.**

- demək haqqını qazanmış olacam. Axı, hər müəllifin öz etirafı olduğu kimi, hər oxucunun da öz etirafı var.

Bax, bu nöqtədə mən oxucu kimi etirafı

Adətən mənə təqdim olunan kitabları öncə yazı stolumun üstündə saxlayıram. Və yazı stolumun üzərində qalan o kitabla hər gün "göz-gözə" gəlirik. Bir-birimizə kənardan nəzər yetirib sanki tanışlığa bir bəhanə, bir səbəb axtarıq. Və bu qarşılıqlı müşahidələr o vaxtadək davam edir ki, onda ürəyin, ağlın hökmüylə əl kitabla tərəf uzanır, kitab da, təbii ki, ələ tərəf gəlir. Bax, onda hiss edirəm ki, bu kitab məni özünə tərəf çəkdi. Deməli, bunu oxumaq lazımdır. Onunla həmsöhbət olmaq, onu doğma, ən əziz müsafir kimi yuxarı başa keçirmək gerekdi. Amma...

Burda bir "əmma" var. Bu da ondan ibarətdir ki, hərdən yanlışlıq da olur. Necə deyirlər, bu anlaşıma elə ilk cümlədən, ilk misradan pozulur. Yəni aldadıcı görüntü sabun köpüyü kimi tezəcə əriyib gedir. Bax, belə bir adətlə yanaşıram ki-tablara. Doğrudur, özümün iç dünyamın müəllifləri var, ruh doğmaları var. Onların kitabıyla az qala o kitabdakı misralar, cümlələr dünyaya gələn andan təmasım olub. Ona görə də həmin o yazı məsamın üstündəki gözləmə müddəti ruhumun müəlliflərinə aid deyil. Bunu sözgəlişi yazıram və indi başlayıram nə vaxtdan, yəni yanvar ayının 23-dən məni gözləyən kitabla söhbətə. Kitabın bir qəribə adı var:

- O SÖZƏCƏN...

Mən də elə sözdən başlayıb yol gedirəm o sözəcən. Elə getdiyim yol boyu da öyrənmək istəyirəm görüm mən kiməm, nəciyəm və ümumiyyətlə, bu kimliyi necə əldə etmişəm. Sual qəliz olsa da, əlimdəki kitabda onun, yəni sualın ipucunu oxuyuram.

**Bəlkə bilirsiniz hardadı... bəlkə,
O qoyub gəldiyim yerdədi bəlkə..
Şahnaz gizləndiyi sirdədi bəlkə?..
Yaman nigaranam onun sarıdan...**

Həqiqətən mən də nigaranam. Həm qovulduğum yerlərdən, həm də Şahnaz Şahinin dediyi gizlənən sirlərin yozumundan. Birinciye təkbaşına qayıdışım ancaq ruh vasitəsilə ola bilər. İkinciye isə yenə kitabın müəllifinin özü hardasa körpü sala bilər. Və mən də o körpüyə üz tutmaq üçün sənə deməyə məcburam.

**Burax, burax əlimi
İcazə ver qoy gedim.
Bir də qovuşacağımı,
Yollar...
haradan bilim.**

Bax, sən əlini buraxsan, mən o körpüyə çıxıb keçib getdiyim anda görəcəm ki, bir az tələmişəm. Əlini əlimdən üzməkdə namərdliyə yol vermişəm. Axı, o əlsiz mənim əlim təkəcə havada qalmır, həm də havasız